

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

25de november 1894.

20de aarg.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. levers det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Høje koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar abonnentationen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

All udkommande reaktioner af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Selsoghyrrethvende læse.

Om daabens sakrament. II.

ABC-klassen: Mark. 16, 16: Jesus sagde: "Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke tror, skal blive fordømt."

Katekismusklassen: Samme som ovenfor, og Luthers svar paa det spørgsmaal: Hvad er daabens nytte?

Forklaringsklassen: Samme som ovenfor og Gal. 3, 27: "I, saa mange, som er døpte til Kristus, har iført eder Kristus."

Ynk.

1. Hvilket Gudsord fortæller os, hvad daaben nytter? Kristi ord: „Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig.“
2. Hvad skal den blive, som tror og bliver døbt? Han skal blive salig.
3. Hvorved giver da Gud os salighed? Ved daaben.
4. Hvorved tager vi imod saligheden, som gives i daaben? Ved troen.
5. Hvad er det, som stiller sig mellem menneskene og saligheden? Synden, døden og djævelen.
6. Hvad maa da daaben gjøre med synd, døds og djævel, siden den giver os salighed? Den maa virke og ubrette i os syndernes forlættelse og fri os fra døden og djævelen.
7. Hvem har forløst os fra synd, døds og djævel samt fasset os salighed? Vor herre Jesus Kristus.
8. Hvorledes kan da daaben siges at ubrette det? Det, som Kristus har gjort for os, gives til os gennem daaben.
9. Hvorledes det? Daaben forener os med Kristus og giver os saaledes del i hans frelse. Hvad hovedet eter, eter ogsaa alle lemmer (Gal. 3, 27).
10. Hvem: jaar nu alt dette, som daaben giver? Den, som tror og bliver døbt.
11. Hvortfor staar der bare: „Hvo som ikke tror“, og ikke hellere: Hvo som ikke tror og ikke bliver døbt? Fordi man kan blive salig ved evangeliet uden daab, saafremt man ikke forer ter daaben og ikke kan opnaa at blive døbt (epberen paa korset, Bbh. 94).

Lessons for the Sunday School.

Fourty-sixth Lesson.

THE SACRAMENT OF HOLY BAPTISM. II.

ABC Class: Mark 16, 16: "He that believeth and is baptized shall be saved;

but he that believeth not shall be damned."

Catechism Class: Same as above, and Luther's answer to the question, What benefits does baptism confer?

Explanation Class: Same as above, and Gal. 3, 27: "As many of you as have been baptized into Christ have put on Christ."

INSTRUCTION.

1. What word of God tells us of the benefits of baptism? The word of Christ: "He that believeth and is baptized shall be saved."
2. What blessing shall he receive who believeth and is baptized? He shall be saved.
3. Whereby does God, then, give us salvation? Through baptism.
4. And whereby do we accept the salvation which is given us in baptism? Through faith.
5. What is it that has placed itself between man and salvation? Sin, death, and the devil.
6. What must baptism, then, do to sin, death, and the devil, since it gives us salvation? It must work forgiveness of sins, and deliver us from death and the devil.
7. Who has delivered us from sin, death, and the devil, and secured us salvation? Our Lord Jesus Christ.
8. How can you, then, say that baptism does what Christ has done? That which Christ has done for us, is given us through baptism.
9. How so? Baptism unites us with Christ, and thus confers on us his salvation. What the the head has, the same has also the members. —Gal. 3, 27.
10. Who receives all these benefits that baptism confers? He that believeth and is baptized.
11. Why does it only read: "He that believeth not," and is not baptized? Because people can be saved through the Gospel without baptism, in case they do not despise baptism, or in case they were prevented from receiving it. The thief on the cross.—B. H. 94.

Funden.

(Fortsættelse.)

Byens folk lod herde bærav; de var venlige mod Kristoffer og sørgte at trøste ham. At, han var saa bedrøvet, saa nedbøjet, og hvor kunde han vel være anderledes?

"Hvad tænker du nu at gjøre, barn?" spurgte byens prest, da han efter begravelsen besøgte Kristoffer, som grædende sad i det forladte, ensomme hørdehus.

Gutten reiste sig og tørrede taarerne bort.

"Jeg tænkte at gaa til Berlin", sagde han.

„Har du flegtinge der, og har din bedstemor bedt dig at reise derhen?“ spurgte presten videre.

„Ja“, svarte Kristoffer, „hun bad mig reise til min onkel, som er kjøbmand i Berlin. Jeg skal bede slittig til Gud og være ærlig“, tilføiede han ligefrem. „Ja gjør det, barn, — din bedstemor har givet dig en stor og skjøn arv med paa reisen ud i livet, fortaar jeg“, svarte presten alvorlig. „Bøn og ærlighed, det er to gode venner, tager du disse med, vil du aldrig blive forladt. Før du tager afsted imorgen, maa du se indom til mig“, fortsatte presten videre. „saa skal vi tale nærmere sammen.“

Tidlig næste morgen, længe førend noget menætte var oppe, vandrede en ung gut ud i den dugfriske verden.

Fuglene sang saa vakker, men han hørte det ikke, — at, passede vel fuglesang og blomsterduft for ham, den stakkars forladte? Vilde han vel nogenstunde blive glad mere? Vilde den tid komme for ham, da han atter med let hjerte kunde lytte til fuglenes glade kvinden? Alt, nu var alt saa mørkt, alt var ligesom hyllet ind i taage. Mon hvad fremtiden bærer i sit skjød?

II.

„Være tjener er et let, ofte er min fod saa træt!
Dagen lang jeg aldrig hviler,
ud og ind jeg stadig iler.
Halve natten maa jeg sy,
stoppe, lappe, barnet, bh'.
Dog, jeg har en trøst saa stor,
i mit hjerte freden bor.
Jeg er Herrens tjenerinde,
engang skal jeg hvilen finde;
glad jeg derfor fremad gaar,
af min Gud jeg lønnen faar.
Naar det travle liv er omme,
skal jeg hjem til Jesus komme.“

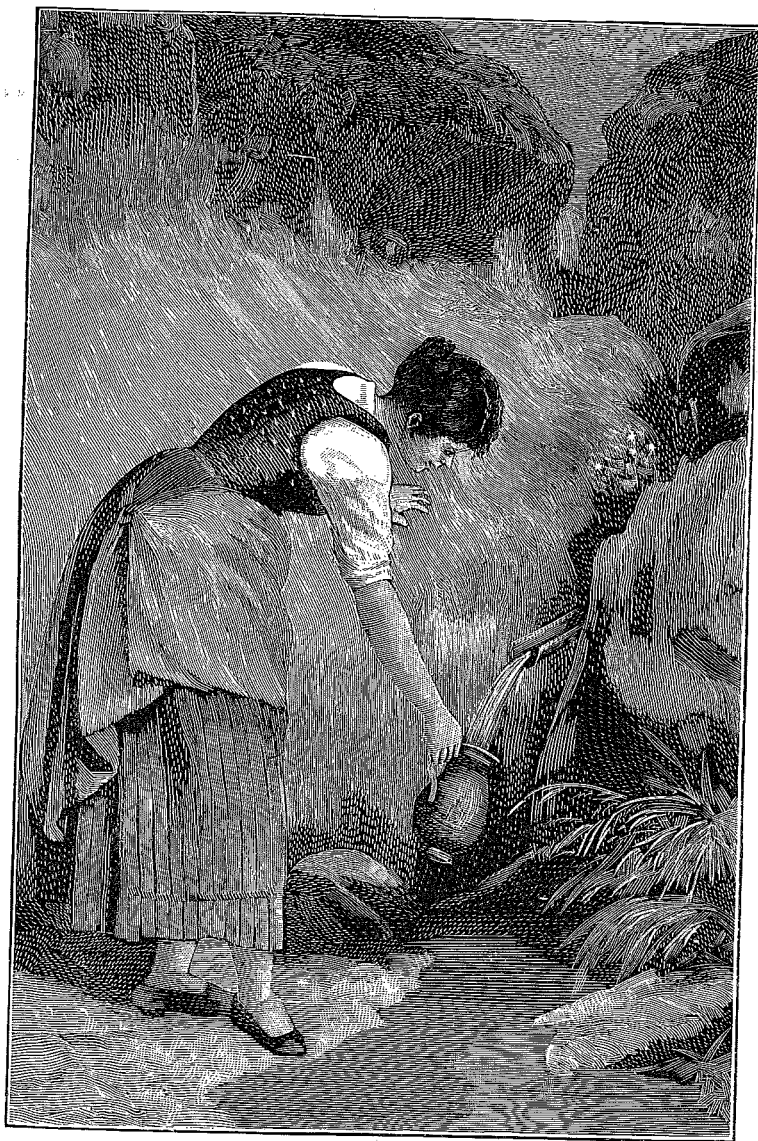
Blandt de mange høie, statelige gaarde i en af Berlins nye gader, staar der en bygning, som udmerker sig fremfor alle de andre ved sit elegante og flotte udseende. Her bor visseelig kun rige folk, derpaa tyder ogsaa de glinsende, straalende speilglas og vinduernes kostbare kniplingsgardiner. Skrider vi gennem husets hovedindgang, kommer vi ind i gaardsrummet. Dette er imidlertid saa lidet, trangt og snevert, at det næsten er tungt at aande derinde. Vi gaar opad en smal bagtrappe og stanfer ikke, førend vi kommer til kvisten. Her stanfer vi foran

en liden dør og banker paa. Et venligt „kom ind“ lyder derindfra; vi træder ind og befinder os hos Barbara Larsen.

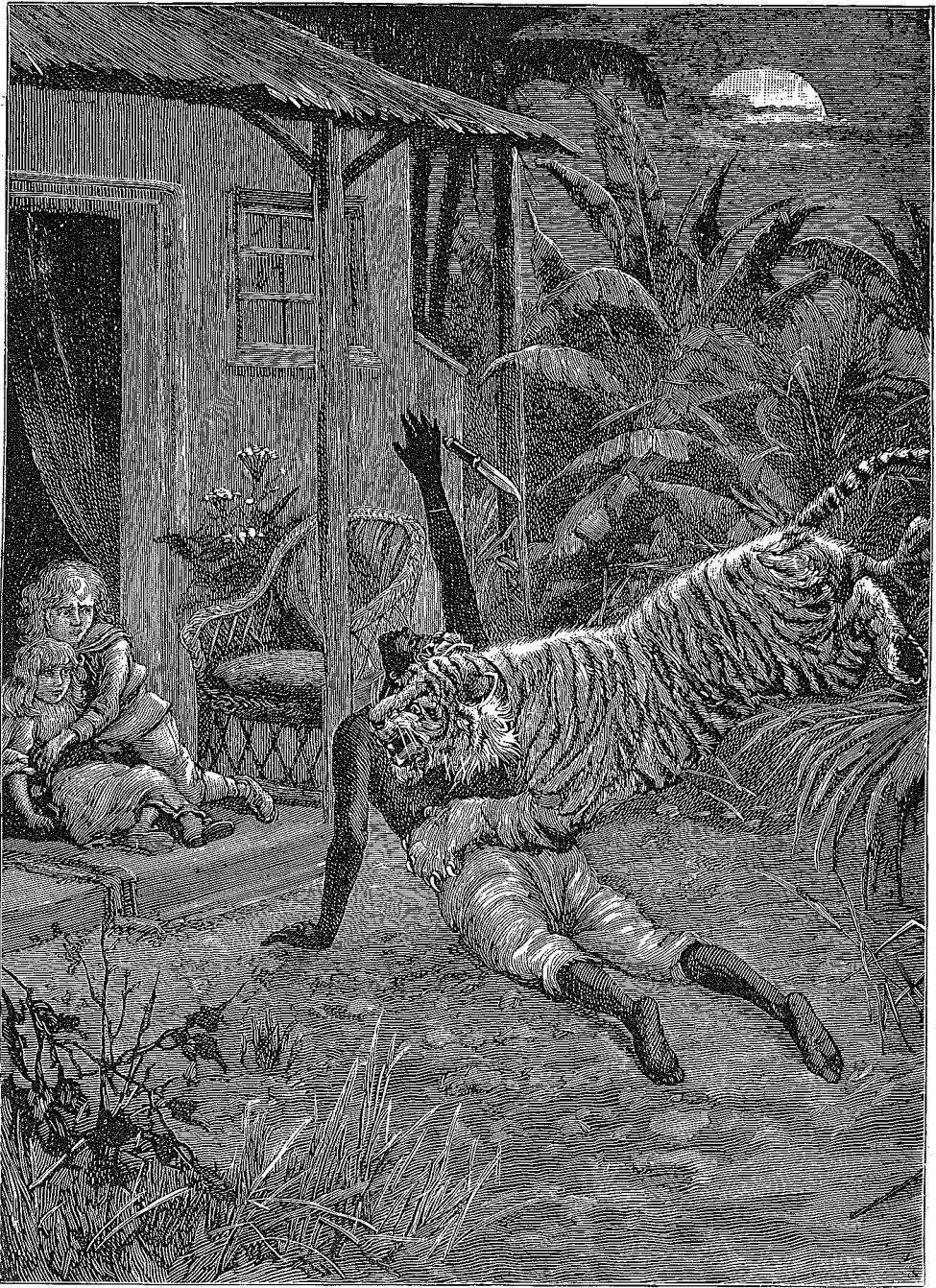
Hvilket net lidet værelse! Det straaer lidt til den ene side, og Barbare har derfor stillet sin seng hen under det skjæve tag. Hun synes selv den tager sig godt ud der. Vinduet staar temmelig høit oppe paa væggen, og fra dette har man en vakker og vid udsigt. Himmelen hvælber sig saa skjøn, saa ren og blaa over jorden, og Barbara paastaar altid, at hun ikke vil bytte sit lille værelse med nogen af de elegante sale i første, anden og tredje etage. „Nei, heroppe er jeg himmelen meget nærmere“, siger hun. Foran vinduet er der anbragt et lidet blomsterbret, som svæber frit i luften. „Gyldenlat, myrte og heliotrop tribes godt i sit lille bed og ser saa lykkelige ud, som om det altid var festdag, og som om de intet andet havde at gjøre i Guds verden end at vokse og blomstre. Solen skinner varmt over deres fine blade, og regnet falder blødt og velgjørende over dem. Tagkamret indeholder en komode, over hvilken er brest en snehvid hæklet dug. Flere bøger i guldsnit pryder den. Tre stole, en meget gammel sofa, et lidet skab og et schwarzwalderur udgjør resten af møblementet. Og hvem eier nu dette lille, bestedne møblement? Jomfru Barbara.

Hun har nu beboet dette værelse i mere end ti aar. Det ligger høit, mange trapper at gaa, men saa er ogsaa leien billig; thi hun betaler blot 16 dollars for hele aaret. Hun har ogsaa adgang til naboens kjøkken, men hun benytter sig kun sjelden deraf; thi for det meste sidder hun borte hele dagen og syr og lapper. Barbara mistede tidlig sine foreldre, og maatte derfor, saasnart hun blev konfirmeret, tage tjeneste som barnevige. Men hertil passede hun egentlig ikke; hun var nemlig skjæv og haltede ikke lidet, kunde saaledes ikke udrette noget anstrengende arbejde. Hun begyndte derfor at tage fat paa sømmen, og til dette var hun ogsaa mere skicket. Hendes gamle herskab skaffede hende meget arbejde.

Hun fik det nu mere bekvemt; men misundelsen og bagvaskelsen er oberakt ude, og de øvrige tjenere bestrøede juu ikke den stakkars piges bet med roser. De traf sig mere og mere tilbage fra hende, og da hun hverken kunde eller vilde følge med paa deres

Efter vand.

Manaf, den hinduifse tjener.

saakaldte „fornøielse“, endte det tilfaldt med, at de ikke engang vilde tale til hende. Men Barbara tog alt med ro. Da hun syntes lidet om at leve for sig selv, opgav hun sin stilling som spygge hos sit gamle herfskab og modtog med glæde en gammel dames tilbud om at komme til hende som jomfru. Her var Barbara paa sin plads. Hun hang med inderlig kjærlighed og trofskab ved sin frue og syntes ligesom at gjette alle hendes tanker og ønfter. Fruen var ogsaa paa sin side godheden og venligheden selv oberfor den stakkars halte pige og søgte, naar og hvor hun kunde, at faa hende bi og med kjærlige raad og formaninger at forædle hendes aand. De gode og velmente ord faldt i god jord. Bistnok forblev hun lige liden, skjæv og spinkel, men hendes indre voktede en kraftig og frugtbringende velsk. Stakkars Barbara! Ikke altid havde hun været saa toalmødig, jagtmødig og ydmyg som nu. I lange tider havde ogsaa hun maattet kæmpe en haard kamp med sit eget onde hjerte. Al, hun havde været saa bitter! Hvad kunde vel hun for, at hun ikke var slank og retbygget som en gran, flint og smidig som en hind, skjøn som en sfulmende rose? Hvad havde hun gjort, at hun skulde være fordømt til at leve et ensomt og kummerligt liv, uden glæde, uden fæs og fornøielse, som andre unge morede sig med? Gjorde hun ikke altid sin pligt, og arbejde ikke hun ligesaa svært for brødet som andre?

Saadanne onde tanker havde ofte dukket op i hendes hjerte. O, hvor havde hun ikke i saadanne sieblikke følt sig ulykkelig og forladt! Men der kom andre og bedre tider, da vor Barbara ikke længere plagede sig med sine mange knurrende og trodsige: „Hvorfor?“ Hun havde lært at besvare alle disse spørgsmaal med det rette svar: „Fordi Gud vil det.“ „Løb efter klenodiet, saa du kan vinde det“, formante ofte den gode frue hende, og Barbara „løb“. Gud ske lov, i dette „løb“, kunde ikke hendes lamhed hindre hende!

Mange aar forløb saaledes, da døde pludselig Barbaras frue af et slagtilfælde. Trøstesløs stod den nu snart femtiaarige tjenestepige ved det elskede lig; nu var hun atter ganske alene og forladt! Den afdøde vilde vistnok have sørget for Barbara, om

ikke livet saa pludselig var bleven udslett. Nu tilfaldt hendes formue fjerne slegtninge. Disse, som vidste, at Barbara havde været en god og tro tjener, forærte hende en seng og en gammel sofa. Hun besluttede nu at begynde med sømmen igjen; thi hun vilde ikke tage ud som tjenestepige mere. Efter nogen søgen lyktes det hende at faa leiet et lidet tagkammer for billig pris, og nu sad hun dag ud og dag ind og syede for fremmede. Det var manag, som syntes om den stille, halte pige, og flere gav hende nu og da en liden gave, hvormed hun kunde pryde sit tarvelige hjem.

Indtil nu havde bitre forger holdt sig udenfor. Hendes dagarbejde havde strukket saa vidt til, at hun kunde slippe ud med et tarveligt og nøisomt udkomme. Søndags-estermiddagene tilbragte hun gjerne med at besøge syge og fattige, og ikke sjelden havde hun en appelsin eller en anden læstelse med. Men et ønske, en længsel var Barbara paa, som hun endnu ikke havde feet sig ikstand til at tilfredsstille; hun længtede efter at kunne tage til sig et barn. Tænk at have et levende væsen, som hun kunde elske og pleie! Men maallet for hendes inderligste ønske var endnu ikke naaet. Det var saa stille og ensomt omkring hende! Undertiden havde hun for at udfylde tomheden, om end blot for et sieblik, loffet et lidet fattigbarn ind til sig, lappet dets klæder, fortalt det smukke fortællinger fra bibelen og trakteret det med hvedebrød. Men netop da, naar hun mest længtede efter et menneske, var hun alene.

Til trods for dette havde dog Barbara indtil nu lebet et lykkeligt liv. Men saa kom en ond fiende udenfor hendes dør. Hendes øine begyndte at blive svagere og svagere; hun kunde ikke længere sy sin lappesøm. Igaar havde en frue sagt hende op i sit hus, og idag endnu en, — det var to af hendes bedste huse med engang! Hvis nu hendes øine skulde blive endnu svagere, hvad saa?

(Fortsættes.)

Tidlig opdragelse.

Hvor mor ved, at tiden kommer hurtig, da det lille barn ved hendes knæ ikke kan holdes der længere. Tiden kommer, da det ikke længer vil nøies med at lege med

døde ting. Det ønsker at komme i selskab med andre børn, og det er ogsaa gavnligt for børnenes udvikling. Børn, som aldrig har andet selskab end voksne mennesker, faar ikke den bedste dannelse. Barndommen er livets lykkeligste tid, og børnene maa have sin leg og sine legekamerater. Paa samme tid kan man dog ikke undgaa at se, at der er fare for børnene, naar de forlader hjemmet. Men mange af disse farer er en følge af barnets egen ligegyldighed eller mangel paa betænkksomhed.

Det er derfor høist nødvendigt, at moderen underviser barnet om ret og uret, hvad det maa gjøre, og hvad det ikke maa gjøre. Og det maa saa vidt som muligt lære at forstaa, hvorfor det er bedst at følge moderens undervisning, og hvilke skadelige følger det vil have at tilfidesætte dem.

Desuden maa moderen gjøre alt muligt for at vinde barnets tillid og fortrolighed. Dette kan bedst ske, saalænge barnet er afhængigt af moderen. Lad ikke de unge aar, da barnet er mest modtageligt for indtryk, gaa ubenyttede hen. Noget vil gjøre indtryk paa barnets sind, lad det blive det rette. Nogen vil vinde barnets fortrolighed, lad det blive moderen. Den, som først indtager hjertet, har det største herredømme.

Børnene begaar ofte feil, fordi de ikke ved, hvad der er feil. Det barn, som er fortrolig med sin mor, og ikke har nogen hemmelighed, som mor ikke maa vide om, vil aldrig fare meget vild. Men mødre kan ikke vinde fortrolighed ved magt eller ved moderlig omsorg blot engang imellem. De maa vise kjærlighed til børnene fra begyndelsen og vedblive dermed, og denne kjærlighed maa være forenet med bestemtighed og med et dagligt eksempel paa taalmodighed og selvbeherskelse.

Kaar en mor saaledes vinder sit barns tillid og fortrolighed, saa kan hun for en stor del være vis paa, at barnet vil bevare sin uskyldighed. Og dog er der mange andre ting, som hun maa have tilsyn med. Gaden er ikke en passende legeplads for børn, heller ikke findes de bedste legekamerater i det selskab, de træffer der. I store byer, hvor gaardspladsen er liden, er det vanskeligt at holde børn fra gaden, og dog er det nødvendigt, dersom man vil bevare dem fra fordærvelse. De fleste grove talemaader, stygge udtryk og

eder, som benyttes af endog ganske smaa gutter, lærer de paa gaden.

Men børnene vil helst være, hvor noget gaar for sig. Derfor maa man gjøre hjemmet tiltrækkende og være villig til at lade børnene le og springe omkring, naar deres venner besøger dem og til andre tider, selv om det forstyrrer arbeidet lidt og ikke er til fordel for møblerne i huset.

Ved en venlig samtale med børnene og en kjærlig advarsel nu og da kan man ogsaa udrette meget. Forældrene kan have stor indflydelse over børnene, men de maa benytte nogen tid dertil. Det hjælper ikke at straffe og advare engang imellem og at belønne og opmuntre, dersom moderen er uvidende om det meste, børnene foretager sig. Et vaagent øie med stadigt tilsyn er det bedste, og meget ondt kan dermed undgaaes.

For os er den af Gud indgivne skrift afgjørende.—[Augustin.

Vi kan idag ligesaa vel som de vise oplade vort forraad for Kristus og skænke ham vore gaver; thi det staar skrevet: „Hvad I har gjort for en af disse mine mindste brødre, har I gjort for mig.“ Den derfor, som hjælper fattige, uformuende, forladte folk med penge og gods; den, som yder sine bidrag og sin haandskrækning til, at unge folk opholdes paa skoler og opdrages i Guds ord og andre nyttige ting, saa at de med tiden ogsaa kan hjælpe og forstaa andre i Kirkens tjeneste, han ofrer og skænker det fattige Jesusbarn sine gaver.—[Luther.

200,000 Blomsterkort

med paatrykte bibelsprog, baade paa norsk og engelsk, til uddeling i søndagsstoler o. s. v. En mangfoldighed af forskjellige mønstre og forskellige vers. Sorterede i dusinvis. Pris portofrit: 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 50 og 65 cents pr. dusin.

LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Julekort

med norske og engelske indskriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. stykke, portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Nanak, den hinduiske tjener.

(Med billede.)

Set var en deilig morgenstund paa havet. Søen laa blank som et speil; ikke et vindpust var at merke, om end de lange bønninger bragte det store skib til langsomt at vugges op og ned, medens det hurtigt nærmede sig den engelske kyst. Den lange reise var snart tilende, og en skare reisende havde ufravendt sine kofferter rettede mod nordost, hvor land kunde skimtes langt borte.

Blandt passagererne var ogsaa en engelsk familie, der i flere aar havde været bosat i Indien; familien bestod af en engelsk officer med frue og to børn foruden en hinduisk tjener, som de havde med. Mellem tjeneren og de smaa var der det inderligste venstabskab; han legte og stillede med dem hele dagen, og reisen vilde nok være blevet langt anderledes besværlig for moderen, hvis hun ikke havde haft Nanak — saa hed tjeneren — til hjælp.

Hun havde netop for en anden af de ombordværende damer udtrykt sin glæde over at have saa god og paaalidelig hjælp.

„Men synes De ikke, at det er galt at tage ham med til England?“ var svaret. „Han vil ikke taale klimaet der og blot finde en tidlig grav i det fremmede land.“

„Ja, De kan tro, at vi nok har snakket derom,“ svarede officersfruen. „Men han var ikke at formaa til at stilles fra børnene. Han har engang før trodsset døden for deres skyld, og nu vilde han endelig være med. Og vi kunde da ikke sige nei; for os var det jo prægtigt at have ham til at passe børnene ombord. Det er forresten ikke vor mening at lade ham blive i England; vi vil sende ham tilbage til Indien, hvis vi kan faa ham til at reise; men jeg er slet ikke sikker paa, at det vil lykkes.“

„Har han sat sit liv i fare for børnenes skyld, siger De? Hvorledes det?“

„Ja,“ sagde fruen, „vi har ham usigelig meget at takke for. Nu skal De høre:“

Det var en kjellig aften, da han med vore to smaa sad udenfor vor bolig; da saar han øie paa et par tigerøine, som funkede mellem buskene lige ved. Han vovede ikke at tage børnene og ile ind med dem, da han var ræd for, at dyret skulde bennytte dette

øjeblik til at styrte sig over dem. Uden at betænke sig, griber han derfor sin kniv, springer frem og støder den i tigerens bryst, idet han udstøder et høit advarselskrig til os inde i huset. Dyret var ikke dødelig saaret; det gjorde et sprang efter ham og havde netop slaaet sine klør i hans ryg, da idetsamme min mand kom styrkende til og sendte tjeneren en kugle i hovedet, saa den faldt død om. Gud være lovet, at vore børn blev frelst, og at den trø Nanak slap derfra med livet. Han fik en voldsom saarsfeber, og vi var længe rædde for, at vi skulde miste ham.“

Her blev samtalen afbrudt, idet Nanak kom forbi med de smaa. Officersfruen søgte ved tegn at faa den fremmede dame til at lægge merke til hinduerens hals — et langt stort ar var at se paa denne. Det var merke efter tigerens klør.

Oplosning paa gaader i nr. 45.

1. Ogsaa et regnestykke:

Angen; thi resten sløt naturligtvis.

2. Billedgaade:

Spar undertiden lidt paa stillingen, men bliv ei en gniær.

Bogstavgaader.

I.

Fra 1 2 3 4 blæs: ofte 1 8 10 7. —
3 4 8 10 9 er et pigenavn og 3 1 9 6 7 et guttenavn. 2 7 9 10 en deilig have. 4 8 10 et metal. 10 9 8 2 en hiffemaade. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 hører til Amerika.

II.

1 12 13 bruges af skolegutter og 5 6 7 af skomageren. 4 11 3 9 er et pigenavn og 13 11 7 5 et guttenavn. 5 8 9 3 12 en stor fugl. 4 11 et tal. 9 5 11 2 13 en verdensdel. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 en af de nordamerikanske stater.

Otto Morgenstjerne.